



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **V. D.**
státní příslušnost Ukrajina
t.č. pobytem PoS Zastávka u Brna
zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Bártou,
sídlem 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava, Purkyňova 787/6,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2019, č.j. OAM-431/LE-VL17-VL11-2019, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokáta Mgr. Ladislava Bárty se určuje částkou 6 800 Kč, která mu bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 31. 10. 2019, č.j. OAM-431/LE-VL17-VL11-2019, žalované Ministerstvo vnitra ČR zamítlo žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V průběhu správního řízení vzal žalovaný za prokázáno, že důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je obava z nástupu do válečného konfliktu probíhajícího na východě Ukrajiny a z možných výhrůžek od soukromých osob, od kterých si vypůjčil peníze. Dalším důvodem je snaha o legalizaci pobytu v České republice a potřeba zde pracovat. Žalovaný poukázal na to, že Česká republika považuje Ukrajinu s výjimkou poloostrova Krym a části Doněcké a Luhanské oblasti za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Žalobce přitom neprokázal, že v jeho případě nelze jeho zemi původu za bezpečnou zemi považovat a žalovaný tak shledal naplnění podmínek k zamítnutí jeho žádosti podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu jako zjevně nedůvodné.
2. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podal včasnou žalobu, kterou nijak neodůvodnil a žádal, aby mu pro řízení o této žalobě byl ustanoven zástupce z řad advokátu. Jeho žádosti krajský soud usnesením ze dne 21. 11. 2019 č.j. 61 Az 44/2019 – 12 vyhověl a zároveň vyzval ustanoveného právního zástupce k doplnění podané žaloby. Podáním ze dne 2. 12. 2019 právní zástupce žalobce žalovanému vytýkal nesprávné vyhodnocení podmínek pro zamítnutí žádosti žalobce podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu, kdy naplnění tohoto ustanovení vyžaduje vyhodnocení toho, zda nehrozí, že s žadatelem nebude zacházeno hůře než s ostatními osobami, které byly případně vráceny do bezpečné země. Proto bylo zapotřebí pečlivě a uvážlivě přistoupit k žalobcovým tvrzením ohledně jeho obav z povolání do armády a to přes jeho špatný zdravotní stav i ohledně jeho obav ze soukromých osob, které by po něm mohly vymáhat dluh. Závěrem žalobce poukázal na to, že Ukrajina byla přidána na seznam bezpečných zemí teprve vyhláškou č. 68/2019 Sb. ze dne 23. 3. 2019, která nabyla účinnosti nedlouho předtím, než žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu. Z uvedených důvodů se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Ve svém písemném vyjádření k podané žalobě ze dne 10. 12. 2019 poukázal zejména na to, že v průběhu správního řízení bylo ve smyslu ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu na žalobci, aby prokázal, že v jeho případě není možno Ukrajinu za bezpečnou zemi považovat a to právě s přihlédnutím k okolnostem jeho případu.

4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2019, č. j. OAM-431/LE-VL17-VL11-2019 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).
5. Z obsahu připojeného správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 13. 9. 2019. Následně vydal žalovaný rozhodnutí ze dne 16. 9. 2019, kterým byl žalobce zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců podle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Z tohoto rozhodnutí je patrné, že žalobce byl zajištěn předtím rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Brno ze dne 7. 9. 2019 za účelem realizace správního vyhoštění z důvodu, že nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Dne 18. 9. 2019 poskytl žalobce údaje k žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž uvedl, že nikdy nebyl členem jakékoliv politické strany a že byl aktivní v jedné straně, kdy propagoval stranu Region a rozdával volební letáky. To bylo jednou v roce 2014 a dostal za to něco zapláceno. Jeho poslední adresa bydliště na Ukrajině byla C. oblast, D. rajon, obec S., ul. M. X. Z Ukrajiny odjel asi 15. 2. 2016 na Slovensko a poté do Polska. V Polsku byl 2,5 měsíce a poté začal jezdit do České republiky a opětovně se vracel do Polska. Při čtvrtém návratu do České republiky zde již zůstal. Naposledy zde přijel dva měsíce předtím, než obdržel od Policie ČR správní vyhoštění. K důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že jej dřív nebo později povolají do armády, kde mnoho jeho přátel a krajanů již ve válce zahynulo. Na zařízení víza si půjčil od soukromých osob – mafie na vysoký úrok a tyto peníze dosud nevrátil. Třetím důvodem je nemožnost zajistit finančně svou rodinu, neboť bydlí na vesnici a do práce do města Chmelnickyj to má moc daleko.
6. Z obsahu správního spisu krajský soud dále zjistil, že dne 18. 9. 2019 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Při něm žalobce uvedl, že se rozhodl z Ukrajiny odjet proto, že chtěl zajistit lepší život pro rodinu a pro svého syna, aby mohl studovat v Evropě. Důvodem jeho cest do České republiky tedy byla práce. Potvrdil, že nikdy žádné potíže při odjezdu z Ukrajiny neměl. Do armády nebyl povolán kvůli bronchiálnímu astmatu. Tímto problémem trpěl již od dětství a po dobu 4 roků měl invalidní důchod v letech 2002 až 2006. Do 50 let jej mohou kdykoliv do armády povolat. Povolávací rozkaz však doposud neobdržel. Ohledně dalších důvodů své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl obavy z výhrůžek od soukromých osob, od kterých si vypůjčil peníze, dluh nesplatil a úroky neúměrně narostly. Věřitelům podepsal doklad bez notářského zápisu, proto budou dluh vymáhat fyzicky, nikoliv prostřednictvím soudu. Doposud jimi kontaktován žádným způsobem nebyl a žádné problémy se státními orgány, policií, soudy a armádou na Ukrajině neměl. Doposud Českou republiku neopustil z důvodu nedostatku peněz a práce. Chce zde nadále legálně pracovat. Součástí správního spisu je zpráva odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR z července 2019 týkající se hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu.
7. Podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu,

který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.

8. Podstatou žalobního tvrzení, obsaženého v doplnění žaloby žalobce ze dne 2. 12. 2019, bylo to, že žalovaný případ žalobce vyhodnotil bez konkrétní individualizace týkající se jeho tvrzení ohledně obav z povolání do armády přes jeho špatný zdravotní stav, jakož i obav ze strany soukromých osob, které by po něm mohly vymáhat dluh, kdy žalovaný pouze poukázal na to, že Ukrajina je bezpečnou zemí. Žalobce v této souvislosti dále poukázal na skutečnost, že na seznam bezpečných zemí byla Ukrajina přidána v březnu 2019 a účinnosti nabyla nedlouho předtím, než žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu. V projednávané věci není sporu o tom, že žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny a že v souladu s ust. § 2 vyhl. č. 328/2015 Sb. považuje tuto zemi Česká republika i s výjimkou poloostrova Krym a části Doněcké a Luhanské oblasti za bezpečnou zemi původu v souladu s ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. V této souvislosti žalovaný správně dodal, že žalobce pochází z Chmelnické oblasti, která je považována za oblast bezpečnou. Zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle výše citovaného ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu je vázáno na splnění dvou podmínek. První podmínkou je tedy to, že žadatel přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu. Tato podmínka je bezesporu tedy v daném případě naplněna. Druhou podmínkou pak je to, že žadatel neprokáže v řízení o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. Žalobcovy obavy z povolání do armády, resp. jeho obavy z vymáhání dluhu ze strany věřitelů rozhodně nelze považovat za důvody, pro které by bylo možno mít pochybnosti o tom, že právě v jeho případě nelze Ukrajinu za bezpečnou zemi původu považovat. K tomu krajský soud ve stručnosti odkazuje na bohatou judikaturu správních soudů týkající se branné povinnosti na Ukrajině, kde v posledních letech byli do armády přijímáni buďto dobrovolníci anebo profesionální jedinci. Stejně tak byla řešena opakovaně otázka možnosti ochrany před nezákonným zásahem či vyhrožováním ze strany soukromých osob. Tvrzené důvody uváděné žalobcem v jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany za situace, kdy byly naplněny podmínky zamítnutí této žádosti jako zjevně nedůvodné, nebyl žalovaný ve smyslu ust. § 16 odst. 3 zákona o azylu povinen posuzovat z hlediska důvodů uvedených pro udělení azylu podle § 13 a § 14 nebo pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b. Zároveň nebyl také povinen posuzovat, zda žalobce jakožto žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, nebo že by hrozila vážná újma podle ust. § 14a.
9. Ze shora uvedených důvodů proto krajský soud žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s., přičemž v této věci rozhodl rozsudkem bez jednání podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
10. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.).
11. Ustanovenému právnímu zástupci žalobce byla přiznána odměna za jeho zastupování v rozsahu dvou úkonů právní služby po 3 100 Kč a dvou režijních paušálů po 300 Kč podle

ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem tedy 6 800 Kč. Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů jeho od doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 29. ledna 2020

JUDr. Petr Indráček

samosoudce